

Anlæg var indrømmet de øvrige Communer her i Landet. Dette Resultat kunde naturligviis ingenlunde tilfredsstille Kjøbstadcommunerne, hvoraf flere tænkte paa at forskaffe sig lignende Indretninger som Odense, og i den første Samling af nærværende Session blev desaarfag indbragt 2 private Lovforslag i Folkethinget, det ene til Fordeel for Aalborg og de øvrige Kjøbstæder udenfor Kjøbenhavn, det andet Lovforslag til Fordeel for Kjøbenhavn. Begge disse Lovforslag vare affattede omtrent saaledes som det af Finantsministeren i Landsthinget tidligere indbragte Lovudkast, kun med den Forandring, at den Frist, hvori Toldfriheden skulde komme vedkommende Communer tilgode, var udstrakt et Aar længere, nemlig til 1855 incl. Disse Lovforslag foranledigede udførlige Debatter, der i det Hele taget toge den Retning, at Mange udtalte sig for Fastsættelsen af en billig Told istedetfor fuldstændig Toldfrihed. Efter Finantsministerens Forslag kom man ind paa den Tanke, der er realiseret ved det Thinget nu foreliggende Lovforslag, nemlig at fastsætte Tolden til 5 pCt. af Værdien af de Materialer, Raffiner og Redskaber, som beviistlig blive anvendte til nye Vand- og Gasledninger, Cloakindretninger og lignende store Anlæg i Communerne. Efterat det i Folkethinget nedsatte Udvalg havde bestemt sig til at stille et saadant Lovforslag, blev dette vedtaget af Thinget, idet man i Almindelighed gif ud fra den Forudsætning, at saavel Statskassens som Communerne's Interesser derved kunde ansees nogenlunde varetagne, at Communerne vel kunde taale at udrede en saadan Told, uden at blive for bebyrdede, og at paa den anden Side Statskassen, naar den erholdt 5 pCt. af Materialernes og Raffinerne's Værdi, ogsaa vilde kunne indrømme denne Nedsættelse, som ikke var ubetydelig i Sammenligning med de gjældende Toldsatser, hvoraf flere synes at være ganske overordentlig høie.

Imidlertid kan det ikke nægtes, at Kjøbstadcommunerne ere stillede uheldigt i Sammenligning med Odense, og at de dog alle vilde komme til at udrede en temmelig betydelig Sum, forsaavidt de maatte bestemme sig for saadanne Anlæg, som de omhandlede. Udvalget har fuldkomment erkjendt dette; men paa

den anden Side maatte det ogsaa indrømme, at Udskilligt kunde tale for, at Lovforslaget vedtoges i den Stikfelse, i hvilken det nu engang forelaa, og Udvalget kunde derfor ikke komme til noget andet Resultat end at anbefale Thinget at vedtage Forslaget, saaledes som det foreligger. Udvalget har tilladt sig at foreslaae nogle Ændringer i Redactionen, men herpaa skal jeg ikke under denne Behandling af Sagen gaae ind. Det vil sees, at de ikke ere af nogen indgribende Betschaffenhed. Hertil skal jeg foreløbigen indskrænke mig og afvente, om der fra andre Sider maatte fremkomme Bemærkninger, der kunde give Anledning til videre Tilsvær fra Udvalgets Side.

H. P. Hansen: Det ærede Udvalg har selv indrømmet i sin Betænkning, at der var Meget, som talte for at indrømme andre Communer den samme Begunstigelse, som allerede er tilstaaet Kjøbenhavn til en vis Grændse og Odense Commune ved Loven af 27de Februar forrige Aar for de Anlæg, som deri omtales. Det vilde have været mig behageligt, om det ærede Udvalg, og navnlig idag den ærede Ordfører, vilde have udtalt sig mere udførlig om det Meget, der ogsaa efter min Mening, taler for, at det fortjener Thingets Opmærksomhed, om ikke den Lov, som foreligger, burde forandres derhen, at den ansøgte Frihed for Communerne burde meddeles, saaledes som de indkomne Andragender gaae ud paa. Jeg tør vel antage, at de udførlige Forhandlinger, som have fundet Sted om disse Lovforslag, ville være de fleste af Thingets Medlemmer bekjendte, og at man derved kom til det Resultat, at dersom Communerne skulde erlægge Told efter de nugjældende Tariffatser, vilde det blive i en alifor høj Grad bebyrden for disse Anlæg. Man fandt derfor fra Begyndelsen af paa at gjøre det Forslag, at de Toldafgifter, som paaahvile de forskellige Gjenstande, der blive at anvende til disse Anlæg, skulde nedsættes med $\frac{1}{10}$, og man søgte at gjøre gjældende de Grunde, som talte for en saadan Moderation i Afgifterne. Den høitagtede Finantsminister indvendte imidlertid derimod, og vistnok med fuld Føie, at han ikke kunde ansee det tilraadeligt under disse Sager at gaae ind paa en saadan Revision